

fra. Man kunde ogsaa forlænge Banen til Nagerlund; men det turde være naturligt, at man ikke i dette Øieblik binder sig eller træffer Foranstaltninger, hvilket heller ikke er fornødent i saa Henseende, thi det turde afhænge af hvorledes Havnene og Jernbanerne ville udvikle sig Nord for Limfjorden, og det vil bl. A. afhænge af, hvilken Bægt man til hvende og sidst vil komme til at tillægge denne Forbindelse. Jeg tror ikke, at Forslaget herom behøver at vedtages nu, og jeg tror heller ikke, det er heldigt at binde sig paa dette Punkt, det hæfter ikke, det vil være tidsnok senere, hvis man kommer til at anlægge Jernbanen.

Et æret Flertal har foreslaaet, at § 2 skulde udgaa, hvilket med andre Ord vil sige, at det ærede Flertal foreslaar, at der ikke skal ydes noget Tilskud fra Egnen til dette Jernbaneanlæg. Dette Forslag maa jeg bestemt fraraade. Et æret Medlem, der talte for et Mindretal, vilde være villig til at fratage Forslaget, naar jeg vilde afgive den Erklæring, at en anden Lov ikke skulde udkomme, forsaavidt det blev min Sag at medvirke dertil, naar det ærede Medlem ikke fik sin Villie. Jeg anser det ikke berettiget at det ærede Medlem at spørge mig paa den Maade. Det ærede Medlem søgte her ved 2den Behandling af Slagelse—Næstvedbanen at faae et Tilskud til Banen, men det blev forkastet af Flertallet af dette Thing. Jeg udtalte mig for dette Forslag, og jeg stemte for det som Medlem af dette Thing. Jeg er ganske vist for det, og det kan gjerne være, at jeg maasse kunde have stillet mig noget anderledes den Gang. Det skal jeg nu imidlertid lade ligge. Men nu fordrer det ærede Medlem, at dette Forslag, som han har set forkastet, idet det Forslag, som dette Thing har vedtaget, er vandret andet Steds hen, det skal jeg tage i mine Hænder, saaledes som det ærede Medlem finder det tjenligt fra sit Standpunkt. Jeg skal tage den Stilling, som jeg finder rimelig og passende, og jeg skal fastholde mit bestemte Ønske om, at Tilskudet gives, og jeg vil medvirke dertil, ogsaa hvad Slagelse—Næstvedbanen angaar, særligt efter at den er bleven en mere lokal Bane; men at lade mig binde paa den Maade, som det ærede Medlem vil, kunde ikke falde mig ind. Det vilde blive en høist mærkværdig Stilling for en Minister at indtage, navnlig efter at Landstinget har sendt Lovforslaget herfra, som det har, mod mit Ønske. Hvad iøvrigt selve Tilskuddet angaar, forekommer det mig, at man ser tilbøielig noget galt paa det. Et æret Medlem fra Herning tog Spørgsmaalet op til principiel Behandling, men jeg skal

ikke lade mig friste ind derpaa og har saa meget mindre Anledning dertil, som jeg ved forrige Behandling her i Thinget havde Leilighed til at ytre mig netop om det samme Forhold som det ærede Medlem. Jeg siger, man har kun vist liden Konsekvents med Hensyn til Tilskuddene, men det forekommer mig, at hvad man end har gjort, bør man dog fastholde sit sidste Standpunkt, inden man bliver enig om noget helt Andet. Nu siger det ærede Medlem og et andet æret Medlem, der fører Ordet for Mindretallet, at de ville se, om det er kun paa den ene Side af Storebelt og ikke paa den anden, at der skal forlanges Tilskud. Derfor er Forslaget stillet. Men det er efter min Mening uberegtiget at stille Spørgsmaalet paa den Maade. Hvad Slagelse—Næstvedbanen angaar, da ville ærede Medlemmer jo erindre, at den var foreslaaet af Regjeringen anlagt som en Statsbane uden Tilskud. Og hvorfor? Fordi man maatte gaa ud fra, at det var en Bane, der nogenlunde vilde svare Regning, i hvert Fald paa den Maade, vi forlange, at Banerne skulle kunne svare Regning hertilands. Jeg antager, at det kan udtrykkes paa en anden Maade, nemlig saaledes, at jeg er tilbøielig til at tro, at hvis man vil overlade Private at anlægge Banen fra Slagelse til Næstved, maasse med et moderat Tilskud, vil man kunne faae dem til at gjøre det. Det vilde være en Entreprise, og derfor var der i og for sig ikke nogen Grund til at forlange Tilskud. Om en Bane kommer til at ligge det ene eller det andet Sted her i Landet, er mig i denne Forbindelse aldeles ligegyldigt. Men anderledes maatte man stille sig ved den Bane, som, om den end ikke vil komme til at staa saa hyderlig slet som det ærede Medlem fra Kjøbenhavn antydede, saa dog aldrig vil komme til at høre til de bedste Baner. Det vil være berettiget efter Sædvane at betinge et Tilskud til denne Bane, og naar ærede Medlemmer ville efterse Motiverne til Lovforslaget, ville de finde, at Tilskuddet er beregnet meget moderat fra Regjeringens Side. Efter den Sædvane, der hidtil er gjort gjældende, skulde det være $\frac{1}{3}$ af Banelegemets Værdi eller 85,000 Kr. pr. Banemil, og det er i Regjeringens Forslag anlagt til 50,000 Kr., idet man har anlagt den Maalestof, der tidligere faktisk har været benyttet, nemlig at tage 20 Kr. pr. Individ i Oplandet. Derved er man kommen til det mindre Tilskud, som her er forlangt, nemlig 50,000 Kr. Jeg indrømmer naturligvis, at noget er man inde paa et Skjøn, og jeg erkjender, at paa Herning—Stjernbanen er man gaaet noget lavere, og at man